LÕIKUSTÄNUPÜHA AD 2026
1Tm 6:6–10 (Jl 2:21–27; Mt 6:25–34 või Mt 6:19–23)

6 Ent jumalakartus on suur tuluallikas, kui inimesele piisab sellest, mis tal on.

7 Ei ole me ju midagi toonud maailma, nii ei suuda me ka midagi maailmast ära viia.

8 Kui meil on aga elatist ja ihukatet, siis olgu neist meile küll.

9 Kes tahavad aga rikastuda, need langevad kiusatusse ja lõksu, paljudesse rumalaisse ja kahjulikesse himudesse, mis vajutavad inimesed sügavale hävingusse ja hukatusse.

10 Jah, kõige kurja juur on rahaarmastus, sest raha ihaldades on mõnedki eksinud ära usust ja on ise endale valmistanud palju valu.

> Ent jumalakartlikkus koos rahuloluga on suur tuluallikas. Me ei ole ju midagi toonud maailma, nii ei suuda me ka midagi maailmast välja viia. Omades aga peatoidust ja ihukatet, olgem nendega rahul! Need aga, kes tahavad rikkaks saada, langevad kiusatusse ja püünisesse ja paljudesse rumalaisse ja kahjulikesse himudesse, mis uputavad inimesed hukatusse ja hävingusse. Kõigi kurjade asjade juur on ju kiindumus rahasse, mille järele küünitudes on mõned eksinud ära usu juurest ja on iseennast läbi puurinud paljude piinadega.

Sissejuhatus

Pauluse kaastööline ja õpilane või, nagu apostel ise teda nimetab, «tõeline poeg usus» (1Tm 1:2) Timoteos oli kreeklasest isa ja juudist ema poeg. Oma usulise hariduse eest võlgnes ta tänu oma emale ja vanaemale (2Tm 1:5; 3:15) ning kristlane oli ta juba enne, kui Paulus tema kodulinna Lüstrasse saabus ja ta misjonitööle kaasas: «Paulus saabus Derbesse ja Lüstrasse. Ja vaata, seal oli jünger, uskliku juudi naise poeg, aga kreeka isast, Timoteos nimi, kelle kohta Lüstra ja Ikoonioni vennad andsid hea tunnistuse. Paulus tahtis teda enesega teele kaasa. Ja ta võttis ning lõikas tema ümber kohalike juutide pärast, sest need kõik teadsid, et Timoteose isa oli olnud kreeklane.» (Ap 16:1–3). Lisaks Apostlite tegude raamatule on Timoteost mainitud mitmes Pauluse kirjas.

Kui viimastel sajanditel on suur osa piibliteadlasi olnud seisukohal, et Pastoraalkirjad – kirjad Timoteosele ja Tiitusele – pärinevad Pauluse-järgsest ajast, siis valdav osa kiriku vanemast pärimusest ei ole nende ehtsust kahtluse alla seadnud. Kirikuisa Irenaeus ja kirikuloolane Eusebius olid täielikult veendunud, et nende kirjade autoriks on Paulus, ning juba taolised varajased autorid nagu Antiookia Ignatius, Rooma Clemens ja Polykarpus näivad olevat pastoraalkirju tundnud ja koguni kaudselt tsiteerinud. Uuemas kirjanduses rõhutatakse, et isegi kui kirjade otsene autor ei olnud mitte Paulus ise, vaid keegi tema õpilastest, tuleks neid siiski käsitleda Pauluse sõnumit kandvatena – hoolimata sellest, et nende sõnakasutus erineb suuremal või vähemal määral Pauluse teiste kirjade omast ning et nad näivat tegelevat mitmete taoliste küsimustega, mis muutusid kristlaskonna jaoks aktuaalseks alles pärast Pauluse surma.

Esimene kiri Timoteosele algab apostli tervitusega Timoteosele, tema «tõelisele pojale usus» (1Tm 1:2), kellele Paulus meenutab manitsust jääda Efesosse, et tõrjuda seal kanda kinnitanud eksiõpetusi. Apostel rõhutab Seaduse tähtsust ülekohtuste vaos hoidmisel ning tänab Issandat armu eest Jeesuses Kristuses, mille läbi Jumal päästab patuseid – seejuures nimetab Paulus ennast esimeseks patuste seas (1Tm 1:15). Kirja teine peatükk algab meeldetuletusega, et kristlased, iseäranis mehed, on kohustatud – Kristuse eeskuju järgides – astuma Jumala ette eestkostjatena kõigi inimeste eest, ning jätkub naistele mõeldud manitsusega eelistada enda välisele ehtimisele elu usus, armastuses ja pühitsuses.

Kirja kolmas peatükk sisaldab juhiseid ülevaatajaile (piiskoppidele) ja abilistele (diakonitele), millele järgneb hümnilaadne tunnistus kristlikust usust kui «jumalakartuse saladusest»: «Jumal on avalikuks saanud lihas, õigeks tunnistatud vaimus, nähtav olnud inglitele, kuulutatud paganatele, usutud maailmas, võetud üles kirkusesse.» (1Tm 3:16) Neljandas peatükis naaseb apostel eksiõpetajate teema juurde, julgustades Timoteost, et too ei laseks end heidutada oma noorusest, vaid oleks tema hoolde usaldatud kogudusele kõigiti eeskujuks: «Pane tähele iseennast ja õpetust, jää kõigesse sellesse püsima, kui sa seda teed, siis sa päästad enda ja need, kes sind kuulavad.» (1Tm 4:16)

Viies peatükk on taas praktiline: esmalt kõneleb apostel leskedest, neile esitatavastest nõuetest, nende eest hoolitsemisest ja nende rollist koguduses, ning seejärel kogudusevanemaist (preestritest), keda ei tohi kiirustades ametisse seada, ent kes väärivad austust ja kõikvõimalikku, sh materiaalset, toetust, kui nad oma kogudusi hästi juhatavad.

Ka kirja viimane peatükk sisaldab praktilisi näpunäiteid, manitsusi ja meeldetuletusi, mille ühiseks eesmärgiks on juhtida kristlasi süvenema oma usku ja kiriku õpetusse, ärgitada neid olema innukad ja ustavad üksteise teenimisel ning julgustada neid head usuvõitlust võideldes haarama kinni igavesest elust. Viimase juurde kuuluvad ühelt poolt Kristusest tunnistuse andmine, teisalt aga head teod, lahkus ja heldus, mille läbi me talletame endale «vara heaks aluskiviks tuleviku tarvis, et haarata kinni tõelisest elust» (1Tm 6:19).

Apostel hoiatab Timoteost ja tema hoolde usaldatud kristlasi kahe vastandliku väärõpetuse ja väärpraktika eest, milleks on ühelt poolt liigne maailmaarmastus – iseäranis rahaarmastus –, teisalt aga kõige maise põlgamine, mis – kuna põlatav on loodud Jumala poolt – võib viimselt kujuneda Jumala enda põlgamiseks. Neile äärmustele tuleb apostli sõnul astuda vastu õiguse, jumalakartuse, usu, armastuse, kannatlikkuse ja tasadusega, võttes kõike, mis Jumal on loonud, vastu tänuga, seda Jumala sõna ja palve läbi pühitsedes.

Keelelisi märkuseid

Jumalakartus – ἡ εὐσέβεια – sõna εὐσέβεια tähendab «vagadus», «aukartus [Jumala ees]», «jumalakartlikkus».

Kui inimesele piisab sellest, mis tal on – μετὰ αὐταρκείας – sõna αὐτάρκεια[1] tähistab kõige vajaliku olemasolu selleks, et ilma välise abita toime tulla.[2]

Maailma – εἰς τὸν κόσμον – sõna κόσμος tähistab korrastatud ilmaruumi, maailma, ülekantult ka inimkonda, samuti maailma («selle ilma») asjadekorraldust. Uues Testamendis võib sellel sõnal olla ka negatiivne tähendusvarjund («jumalatu maailm»).

Nii ei suuda – οὐδὲ…δυνάμεθα – sõna δύναμαι tähendab «võimeline olema», «suuteline olema», «[millekski piisavat] jõudu omama».[3]

Elatist – διατροφὰς – sõna διατροφή tähendab «peatoidus», «söögipoolis», «toit».

Kes tahavad – οἱ…βουλόμενοι – sõna βούλομαι tähendab «[midagi kindla eesmärgi/kavatsusega] tahtma».

Kiusatusse – εἰς πειρασμὸν – sõna πειρασμός tähendab «katsumus», «läbikatsumine», «proovilepanek», «kiusatus».

Himudesse – ἐπιθυμίας – sõna ἐπιθυμία koosneb alalütlevast eessõnast ἐπί ja verbist θύω – «tapma», «surmama»[4] – tulenevast sõnast θυμός – «kirg», «ägedus», «raev».

Vajutavad – βυθίζουσιν – sõna βυθίζω tähendab «[vee alla] vajutama», «uputama».

Hävingusse – εἰς ὄλεθρον – sõna ὄλεθρος tähendab «häving», «hukatus».

Hukatusse – ἀπώλειαν – sõna ἀπώλεια – «hukatus», «häving» – tuleneb verbist ἀπόλλυμι – «hävitama», «purustama», «ära kaotama», «tapma», «hukkama», ka «laostama».

Kurja – τῶν κακῶν – sõna κακός tähendab «halb», «kuri», «rikutud».

---

[1] Siit tuleneb võõrsõna «autarkia», mille tähenduseks on [majanduslik] sõltumatus.

[2] 1739. aasta Piiblis: «kui meie ommaga rahhul olleme»; 1968. aasta piiblitõlkes: «kui ta on ühendatud rahulolemisega».

[3] Muuhulgas tulenevad siit ka lõhkeainet tähistav sõna «dünamiit» ja elektrigeneraatorit tähistav sõna «dünamo».

[4] Niisiis on himu midagi hävitavat, surmavat.

Rahaarmastus – ἡ φιλαργυρία – sõna φιλαργυρία koosneb sõnadest φίλος – «kiindumus», «armastus» – ja ἄργυρος – «hõbe», «hõbemünt», «hõberaha», «raha». Sõnasõnalt võiks tõlkida: «kiindumus hõbedasse» või «kiindumus rahasse».

Ihaldades – ὀρεγόμενοι – sõna ὀρέγω tähendab «[millegi poole/järele] sirutuma/küünituma», «[midagi] ihaldama».

Usust – ἀπὸ τῆς πίστεως – sõna πίστις – «usk», «usaldus», «veendumus», ka «usaldusväärsus» – tuleneb verbist πείθω – «veenma», «veenduma», «veendunud olema», «usaldama», «usalduma», «kuulda võtma», «uskuma».

On ise endale valmistanud palju valu – ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς – sõna περιπείρω tähendab «läbi torkama», «läbi puurima». Sõna ὀδύνη tähendab «valu», «piin», «vaev.[5]

Sisuline analüüs

Esimese Timoteosele saadetud kirja viiendas peatüki lõpul manitseb Paulus oma õpilast ja vaimulikku poega Timoteost mitte kiirustama sellega, et kedagi talle käsi peale pannes kogudusevanemaks seada, kuna seeläbi võib temast – juhul, kui ametisse seatu osutub väärituks – saada osaline võõrastes pattudes (1Tm 5:22). Taolise ettevaatuse põhjuseks on Pauluse sõnul see, et mitte kõikide inimeste patud – nagu ka nende head teod – ei ole koheselt avalikud (1Tm 5:25), ja iseäranis Jumala sulased peavad hoiduma kõigest, mis võib tuua kaasa Jumala nime ja õpetuse teotamise (vrd 1Tm 6:1).

Üks probleeme, millega Paulus ja arvatavasti ka Timoteos olid kokku puutunud, oli see, et mõned kristlased – tõenäoliselt veelgi enam, mõned kogudusevanemad –, olid leidnud «jumalakartuse olevat tuluallika» (1Tm 6:5). Paulus küll ei pidanud õigeks kellegi üle kiirustades kohut mõista ning keelas kogudusevanemate vastu tõstetud kaebusi kuulda võtta muidu kui vähemalt kahe või veelgi parem, kolme tunnistaja sõna peale (1Tm 5:19); samuti ei arvanud ta, nagu ei tohiks kogudusevanemad oma töö eest tasu saada: «Pühakiri ütleb ju: «Sa ei tohi siduda kinni pahmast tallava härja suud!» ja «Tööline on väärt oma palka.»» (1Tm 5:18) Pigem pidas Paulus silmas enesest heal arvamusel olevat mõtteviisi ja sellest võrsuvat isekat kasuahnust, mille nimel need, kes seda taotlevad, on valmis pöörama selja Kristuse tervetele sõnadele ja jumalakartusele vastavale õpetusele (1Tm 6:3). Sellise inimese kohta ütleb Paulus, et ta on «iseennast täis ega saa millestki aru, vaid on haige vaidlemisest ja sõnelemisest, millest tekib kadedust, riidu, teotust, kurje kahtlustusi, lõputuid hõõrumisi inimeste vahel, kes on mõistuse poolest rikutud ja ilma jäänud tõest» (1Tm 6:4j).

---

[5] 1739. aasta Piiblis: «on isseennast paljo walloga läbbipistnud»; 1968. aasta piiblitõlkes: «on iseendile valmistanud palju torkavat valu»; 1989. aasta Uues Testamendis: «on end ise torganud läbi paljude valudega».

Nagu mitmes teises kirjas, nii kasutab Paulus ka siin seda, mida ta hoiatava eeskujuna taunib, samaaegselt hea sõnumi kuulutamiseks[6]: «Ent jumalakartus on suur tuluallikas, kui inimesele piisab sellest, mis tal on.» (1Tm 6:5) Paulus arutleb siin üpris maalähedaselt: olulisim pole mitte see, kui palju keegi midagi omab, vaid see, kui paljuga ta on rahul. Nii võib isegi objektiivselt üsna vaene inimene tunda end teinekord rikkamana sellest, kellel on temast palju rohkem vara, ent kes ihaldab veelgi enamat. Pealegi on ju tõsi, et me ei ole «midagi toonud maailma» ega suuda «ka midagi maailmast ära viia», seepärast: «kui meil on aga elatist ja ihukatet, siis olgu neist meile küll» (1Tm 6:7j).

Sellele lisaks on praeguses patuses, jumalatus, kurja meelevallas olevas maailmas tavapärane, et need, kes tahavad rikastuda, «langevad kiusatusse ja lõksu, paljudesse rumalaisse ja kahjulikesse himudesse, mis vajutavad inimesed sügavale hävingusse ja hukatusse», kuna «kõige kurja juur on rahaarmastus, sest raha ihaldades on mõnedki eksinud ära usust ja on ise endale valmistanud palju valu» (1Tm 6:9j). Rikkus, iseäranis rikkuse poole püüdlemine, ei tähenda niisiis mitte ainult suure varanduse omamisega kaasnevaid muresid, vaid sellel on tihtipeale lausa vastupandamatu vägi inimest moraalselt rikkuda ning tõe ja Jumala juurest eemale eksitada. Viimase tagajärjeks pole aga midagi vähemat kui häving ja igavene hukatus.

Apostel kõneleb suure südamevaluga mõnedest, kes olid läinud just seda teed, ja manitseb Timoteost: «Selle korralduse ma annan sulle, mu poeg Timoteos, varasemate sinu kohta käivate ennustuste põhjal, et sa nende toel võitleksid head võitlust, säilitades usku ja puhast südametunnistust, mille mõned on enesest ära tõuganud, ja nende usulaev on läinud põhja. Nende seas on Hümenaios ja Aleksandros; nemad ma olen loovutanud saatanale, et nad karistatuna loobuksid Jumala teotamisest.» (1Tm 1:18–20)

See, mis oli juhtunud Hümenaiose ja Aleksandrosega – ja ilmselt ka paljude teistega – ei olnud Paulusele üllatuseks, sest «Vaim ütleb selge sõnaga, et tulevastel aegadel mõned taganevad usust ja hoiavad eksitajate vaimude ja kurjade vaimude õpetuste poole nende valerääkijate silmakirjalikkuse mõjul, kes on põletanud tulemärgi oma südametunnistusse» (1Tm 4:1j), ja nii ei rääkinud ta neist, kelle usulaev oli põhja läinud, mitte selleks, et neid häbimärgistada, vaid selleks, et hoida teisi neile järgnemast ning julgustada oma armastatud vaimulikku poega: «Pane tähele iseennast ja õpetust, jää kõigesse sellesse püsima, kui sa seda teed, siis sa päästad enda ja need, kes sind kuulavad.» (1Tm 4:16)

Paulus ei lähe aga kaasa ka nendega, kes praegust maailma ning selle rikkuseid ja hüvesid põlgavad. Vastupidi, ta rõhutab, et «kõik, mis Jumal on loonud, on hea ja miski pole taunitav, mida võetakse vastu tänuga, sest seda pühitsetakse Jumala sõna ja palve

---

[6] Lähtudes põhimõttest: «Kui Kristust kuulutatakse igal kombel, olgu tagamõttega, olgu tõemeeli, siis selle üle ma rõõmustan.» (Fl 1:18)

läbi» (1Tm 4:4j). Küll aga peab iga jumalakartlik inimene hoiduma ennast selle maailma külge kinnitamisest, sest, nagu öeldud, keegi meist ei saa siit maailmast lahkudes midagi kaasa võtta. Jumala inimene peab rahaahnuse ning sellest tulenevate himude ja pahede eest põgenema, neist otsustavalt lahti ütlema – selleks, et talle võiks tõelise tulu allikaks saada jumalakartus: «Sina aga, Jumala inimene, põgene selle eest! Taotle õigust, jumalakartust, usku, armastust, kannatlikkust, tasadust! Võitle head usuvõitlust, hakka kinni igavesest elust, millele sa oled kutsutud, kui sa oled andnud hea tunnistuse paljude tunnistajate ees.» (1Tm 6:11j)

Tõeline «tulu», mis on meile tõotatud, millele me loodame ja mille kättesaamist me pikisilmi ootame, on igavene elu Jumala kirkuses, mis saab avalikuks Jeesuse Kristuse ilmumisel, «mille parajal ajal toob nähtavale õnnis ja ainus võimas valitseja, kuningate Kuningas ja isandate Issand, kellel ainsana on surematus, kes elab ligipääsmatus valguses, keda ükski inimene pole näinud ega suudagi näha» (1Tm 6:15j). Ükskõik, kui suur oleks kellegi rikkus siin maailmas – kui ta ei pane kogu oma lootust Jumalale, siis ei ole tal mitte kui midagi: «Neid, kes on nüüdsel ajal rikkad, käsi, et nad ei oleks ülbed ega loodaks ebakindlale rikkusele, vaid Jumalale, kes valmistab meile kõike rikkalikult maitsmiseks; käsi neil teha head, saada rikkaks headelt tegudelt, olla lahke ja helde käega, talletades enesele vara heaks aluskiviks tuleviku tarvis, et haarata kinni tõelisest elust.» (1Tm 6:17–19)

Paulus ei käsitle maist rikkust iseenesest pahena. Ta küll sedastab, et see on ebakindel ja kaduv, ent näitab samal ajal, et kui see võtta vastu Jumala annina – koguni armuannina –, siis võib sellestki saada tõeline õnnistus ja abivahend tõelisest ja igavesest elust kinni haaramiseks – osaks saanud rikkust mitte endale hoides, vaid välja jagades ning meeles pidades, et nagu me pole «midagi toonud maailma, nii ei suuda me ka midagi maailmast ära viia» (1Tm 6:7). Muidugi ei saa me endale rikkuse abil igavest elu osta – küll aga saame esiteks hoiduda laskmast rikkusel osutuda meie kaelas rippuvaks veskikiviks, mis meid viimaks uputab, ning teiseks, nähes rikkuses Jumala armu ja õnnistust, õppida elama tõeliselt jumalakartlikku elu, meile osaks saanud armu ja rikkust teistega jagades – nii, et me ei ole täis mitte iseennast, vaid Jumala heldust, valgust ja armastust.

Jutluseks

EELK jumalateenistuste käsiraamat ütleb Lõikustänupüha kohta: «Lõikustänupüha on sügisene palvepäev, mil tänatakse Jumalat töö õnnistamise ja lõikuse andide eest.»

Kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi on Lõikustänupüha teise lugemisaasta Vana Testamendi lugemiseks (Jl 2:21–27) prohvet Joeli julgustavad sõnad põua ja rändtirtsude nuhtluse all kannatanud Iisraelile. Jumal tõotab oma rahvale vihma ja rikkalikku saaki, kinnitades, et inimeste rehealused saavad täis nisu ning nende tõrred voolavad üle

veinist ja õlist. Kõige olulisem on seejuures, et oma kõhtu täis süües ei unustaks inimesed tänada ja kiita Jumalat, kes on nende peale halastanud ja neid õnnistanud.

Teise lugemisaasta Evangeeliumiks on kas Jeesuse manitsus hoiduda maiste varade kogumisest ning talletada endale aare taevasse (Mt 6:19–23) või sellele järgnev manitsus mitte muretseda ihutoiduse ja -katte pärast, vaid usaldada ennast Jumala kätte ning otsida esmalt Tema riiki ja õigust (Mt 6:25–34).

Kõik need tekstid ärgitavad panema oma lootust Jumalale ning näitavad, et ilma Temata ei suuda inimene midagi ega ole võimeline kindlustama ei oma tulevikku ega veelgi vähem igavikku. Epistel lisab (sarnaselt Evangeeliumile, ent märksa karmimate sõnadega) hoiatuse, et maisele rikkusele keskendumine toob ülima tõenäosusega kaasa kõigepealt sügava moraalse languse ja viimaks usu kaotamise, s.t mitte ainult ajaliku, vaid igavese hävingu ja hukatuse. Seepärast peab inimene õppima olema rahul sellega, mis tal on, ning püüdlema tõelise «kasu» või «tulu» poole, milleks on igavene elu Jumala kirkuses – nähes maiseski rikkuses Jumala armu ja õnnistust, mis on meile kingitud selleks, et me seda oma ligimestega jagades saaksime üha enam Jumala sarnaseks, kelle heldusest ja armust me elame.

Kuna apostel Paulus ei mõista hukka rikkust iseeneses, vaid vastupidi, rõhutab, et «kõik, mis Jumal on loonud, on hea ja miski pole taunitav, mida võetakse vastu tänuga, sest seda pühitsetakse Jumala sõna ja palve läbi» (1Tm 4:4j), ei peaks jutluses keskenduma maise rikkuse hukkamõistmisele ega rikaste hurjutamisele, vaid eeskätt sellele, mis on see tõeline tulu, mille allikaks on jumalakartus, ning seejärel sellele, kuidas meile osaks saanud maiseid õnnistusi tänuliku meelega vastu võtta ja õigel viisil tarvitada.

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidena:

1. Lõikustänupüha – paneme tähele, rõhk peaks olema sõnal «tänu» – kutsub meid märkama ja mõistma seda, kui palju meile on antud, olgu selleks meie peatoidus – meie igapäevane leib –, meie lähedased inimesed ja kodu, tervis ja muud eluhüved ning lõpuks kogu Jumala loodu. Kõik, mis meil on, on Jumala and, ja see tähendab, et miski siin maailmas ei ole päriselt meie oma: «Ei ole me ju midagi toonud maailma, nii ei suuda me ka midagi maailmast ära viia.» (1Tm 6:7) Seepärast ei peaks meie esimene küsimus olema mitte, kui palju meil midagi on, vaid kas me oskame märgata seda, mis meile on kingitud, ja kas oskame Jumalat – selle kõige kinkijat – meile osaks saanud armu ja õnnistuse eest tänada. See, kas me oleme oma eluga rahul, ei sõltu mitte sellest, kui palju meil on, vaid sellest, kas oskame või ei oska selles näha Jumala heldust ja ligiolu.
2. See tähendab ka, et me ei tohi maiseid ande põlata, vaid peame nad tänuga vastu võtma ja neid palves tarvitama. Ka raha ja rikkuse ohtlikkus ei peitu mitte neis

eneses, vaid selles, kui neist saab meie ihalus, meie elu peamine sisu ja eesmärk ning kui kinnitame nende külge oma südame ja paneme nende peale oma tuleviku- (või koguni igaviku-) lootuse. Apostel Paulus ei nimeta kõige kurja juureks ju mitte raha, vaid rahaarmastust – kiindumust rahasse ja sellesse, mida loodame selle eest saada. Kui inimese eesmärgiks on aina rohkem omada, siis ei ole tal mitte kunagi küllalt ning siis on ta andnud end taoliste himude meelevalda, mis ta viimaks uputavad, hävitavad ja hukutavad.

3. Tõeline «tuluallikas» on õige jumalakartus, mille juurde kuulub ühelt poolt Jumala andide õigel viisil ja tänuga kasutamine – nii, et neist saab õnnistus ka teistele meie ümber –, teiselt poolt aga selle seadmine esikohale, mis on päriselt igavene, just nii, nagu ütleb Jeesus: «Otsige esmalt Jumala riiki ja Tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi!» (Mt 6:33) Mis puutub neisse, kes on rikkad maise vara poolest, siis ei kutsu Paulus neid mitte oma varandust häbenema ega mõista neid selle pärast hukka, vaid käsib neil «teha head, saada rikkaks headelt tegudelt, olla lahke ja helde käega» (1Tm 6:18). Seda tasub meeles pidada ka Lõikustänupüha pühitsedes: alles siis, kui mõistame, et see, mis meil on, on meile antud mitte ainult meie endi jaoks, vaid teistega jagamiseks, ning kui me siis tõepoolest jagame seda nendega, keda meil on võimalik meile osaks saanud õnnistuse abil aidata, alles siis toome Jumalale väärilist tänu ja austust. Muidugi ei tohi me unustada, et mitte keegi ei saa endale heade tegudega osta igavest elu – igavene elu on Jumala armu kingitus –, küll aga saame Jumala eeskujul helduses ja armastuses elades alustada juba praegu käimist meile kingitud uues elus, kuni kord jõuame elu täiusesse ning näeme palgest palgesse Teda, «kellel ainsana on surematus» ning «kes elab ligipääsmatus valguses» (1Tm 6:16).